

arbejde m.v. og ved ændring i folkeskoleloven i maj 1972 er der givet regler for ansættelse af personale med forskelligartet speciale: kliniske psykologer, pædagogiske konsulenter, kuratorer og socialrådgivere samt påpeget, at også medicinsk uddannet konsulentbistand bør påregnes tilknyttet.

Som en konsekvens af eksisterende lovgivning inden for undervisningsministeriets område har et ministerielt udvalg i december 1972 afgivet indstilling til undervisningsministeren vedrørende regler, hvorefter det skolepsykologiske rådgivningskontor skal betjene statslige og private skoler samt andre undervisningsinstitutioner, herunder behandlingsinstitutioner og gymnasier samt den fortsatte undervisning inden for fritidslovens rammer, ungdoms- og efterskoler, højskoler m.v.

Det skolepsykologiske kontors arbejdsområde er herefter samtlige børn fra det tidspunkt, hvor de efter gældende lovgivning kan optages i børnehaveklasse, og til de forlader undervisningssystemet, og de af de unge, der herefter følger undervisningen på en institution under undervisningsministeriets område.

Disse børnegrupper har således adgang til bistand af det team af medarbejdere, der vil blive til rådighed, og til at deltage i de stærkt varierede specialpædagogiske tilbud, der kan etableres efter gældende regler.

Hermed har folkeskolen fået en væsentligt bedre mulighed for at kunne etablere længe savnede hjælpeforanstaltninger til de meget forskelligartede børnegrupper, der altid har været inden for folkeskolens rammer. Man har samtidig fået en mulighed for at etablere en mere kvalificeret specialpædagogisk og psykologisk bistand i forbindelse med det stadigt øgede antal meget vanskeligt underviselige børn, der ud fra lovgivningens princip om folkeskolens pligt til at undervise alle børn, bliver henvist til folkeskolen.

Disse børn kommer til folkeskolen, for det første fordi det ved indsats fra familievejledninger lykkes at beholde flere børn end tidligere i hjemmet, for det andet gennem den stadigt hyppigere brug af „private“ og „professionelle“ plejehjemsanbringelser, og endelig for det tredje fra gruppen af hjem, der ikke er tilgængelige med sociallovgivningens tilbudsprincip, og over for hvem man viger tilbage for at anvende tvangsmidler.

De nævnte forbedrede muligheder inden for folkeskolen er stort set en gennemførelse af forslagene i betænkning nr. 564 (1970) vedrørende koordinering og udbygning af foranstaltninger for børn og unge med psykiske afvigelser, og de bør på flere områder få indflydelse på sociallovgivningen, idet der er muligheder for at opnå forenklinger og forbedringer til fremme af reformlovgivningens bærende princip om, at så mange funktioner som muligt skal søges udøvet i kommunen.

Man ser således væsentligt større muligheder end anført i betænkning og forslag til bistandslov for samarbejdsordninger mellem social-sundhedsforvaltningen og folkeskolen gennem den primær-kommunale skoleforvaltning, som koordinator af arbejdet bl. a. i de skolepsykologiske kontorer.

Gennem lovgivningen må det gøres muligt at normere således i kommunerne, at det pålægges disse at formalisere samarbejdsordninger mellem de to forvaltninger. Dette kan fremmes gennem regelmæssige ledermøder og derved, at socialforvaltningens behandlergrupper, personalet på skolepsykologisk rådgivning, skolelægen og sundhedsplejerskerne koordinerer arbejdet over for klienterne gennem konferencer, der også inddrager den generelle klasselærerrådgivning og rådgivningslærerfunktion, foreningen har stillet forslag om i forbindelse med lovforslag om folkeskolen.

Det må fastslås, at hver enkelt sektor er pålagt at fungere som konsulent inden for sit kompetenceområde over for de øvrige sektorer.

Det foreslås, at det ved ændringer i bistandslovens afsnit II om rådgivning og tilsyn, spc. § 28-32 og bemærkningerne hertil fastslås, at den pædagogiske og psykologiske bistand, der skal udføres af social- og sundhedsforvaltningen, skal ydes først og fremmest af medarbejdere fra det lokale skolepsykologiske kontor, og kun såfremt dette ikke er muligt, stilles til rådighed fra amtet. Det samme bør gælde den psykologiske bistand i familievejledningens sagkyndige støttegruppe, der allerede nu oftest hentes hos medarbejdere ved det skolepsykologiske kontor, den nødvendige koordinering og samordnende ledelse kan ske gennem skoleforvaltningen.

Såfremt man med samtidige ændringer i